

Тогава майка му съдържала сълзитѣ си и, като сложила рѣцѣ на златнитѣ му кѣдри, казала: „Върви, сине мой!... Поразходи се по бѣлия свѣтъ, погледай какъ живѣятъ другитѣ хора... И нека навредѣ съ тебе бѣде моята любовъ!...

Приготвила го тя за пѣтъ, силно и дълго го цѣлувала, но сълзи прѣдъ него не поронила, и чакъ когато момчето се изгубило въ дълбочината на гората, тя паднала на прага и тѣжно заплакала...

А Златцето вървѣло по горския пѣтъ къмъ неизвѣстенъ свѣтъ, радвало се, че му се изпълнило желанието и тѣгувало за самотната си майка.

Но колкото по-надалечъ отивало, толкова по-се увеличавала радостъта му и се намалявала тѣгата му. А когато гората се свършила, и прѣдъ него се открилъ широкъ пѣтъ, тѣгата съвсѣмъ изчезнала и въ него останала само голѣмата радостъ.

Всичко наоколо му се усмихвало, а цвѣтята и високата буйна трѣва му шепнѣли:

Красивъ и лекъ е живота,
Като красива пеперудка.
Но не много сѣ днитѣ ясни,
Затуй бързай, бързай!...

Слънцето играело съ златнитѣ му кѣдри, сплитало лѣчитѣ си съ коситѣ му и като на чудна арфа пѣяло:

Свѣта е красивъ, красивъ е за този,
Който се не бои отъ нищо,
Който радостно върви срѣщу живота,
И златисти кѣдри весело носи!...

А чучулига пѣяла надъ главата му:

Весело, весело живѣя,
Къмъ небето летя,
Гнѣздото си свивамъ и
Дѣчица отглеждамъ,
Весело, весело живѣя!